

โกลาทก 天地白驹 กลกาล

เฟยเทียนเย่เสียง (非天夜翔) เขียน
Singin' in the Rain แปล
Beni (紅花血月) ภาพ

คำนำ

หลังจากไขคดีที่เกี่ยวข้องกับองค์กรใต้ดินจนลุล่วงแล้ว 'โจวลัวหยาง' และ 'ตู้จิ้ง' ก็กลับมาร่วมกันเปิดร้านขายของโบราณตามที่ตั้งใจเอาไว้ แต่สุดท้ายก็ยังมีคดีใหม่มารอทำให้พวกเขาทั้งสองต้องร่วมกันค้นหาคำตอบจนได้

ทว่าคดีคนหายในครั้งนี้เป็นคดีที่เกิดขึ้นในต่างแดน พวกเขาจึงต้องบินลัดฟ้าไปเผชิญหน้ากับอันตรายที่คาดไม่ถึง และในระหว่างนี้ความสัมพันธ์ที่คลุมเครือบนคำว่า 'เพื่อน' ของโจวลัวหยางและตู้จิ้งก็ยังไม่ค่อยคลี่คลายสักเท่าไรนัก

นอกจากนี้พวกเขาทั้งสองยังได้เรียนรู้ที่จะใช้การย่นเวลาเข้ามาเป็นตัวช่วยในการไขคดี รวมถึงสิ่งที่เป็นปริศนาของการย่นเวลานี้ก็เริ่มเผยออกมาให้เห็นทีละน้อย ท้ายสุดแล้วการไขคดีคนหายในครั้งนี้จะลงเอยอย่างไร หรืออันตรายที่รอพวกเขาอยู่จะอันตรายถึงเพียงไหน กระทั่งว่าความสัมพันธ์ของคนทั้งสองจะดำเนินต่อไปเช่นไร ต้องไปติดตามพร้อมกันใน 'โกลาหลกกาล' เล่มสองค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

* จวงลี่

ลูกน้องคนสนิทผู้ขยันขันแข็งและมีความอดทนเป็นเลิศของตู้จิ่ง เขาคอยทำตามคำสั่งได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง อีกทั้งยังซื่อตรงและตั้งใจทำงานอย่างสม่ำเสมอ แม้ว่าจะต้องเผชิญกับสภาวะอารมณ์ที่ไม่ค่อยจะมั่นคงนักของเจ้านาย แต่เขาก็ไม่เคยย่อท้อ

* หวงถึง

ตำรวจอาชญากรรมสากลประจำสำนักงานในจีนที่แฝงตัวเข้ามาสืบคดี คนคนนี้เป็นมิตร เข้าถึงง่าย สามารถแฝงตัวได้อย่างแนบเนียน และบังเอิญว่าคดีที่เขา กำลังตามสืบอยู่นั้นเกี่ยวข้องกับคดีของโจวลั่วหยางและตู้จิ่ง จึงได้มาร่วมด้วยช่วยกันไปโดยปริยาย

* หลินตี้

ที่ปรึกษาสาวคนสวยของผู้จัดการด้านการลงทุนของบริษัทประมูล ผู้มาติดต่อและโน้มน้าวให้โจวลั่วหยางไปร่วมงานประมูล ถือได้ว่าเธอเป็นหนึ่งในกุญแจสำคัญที่ปูทางให้การสืบคดีในต่างแดนสามารถดำเนินต่อไปได้

บทที่ 3

คดีของตู้จิ้งติดขัดที่สถานทูต วีซ่าท่องเที่ยวก็ทำง่ายก็จริง แต่หากจะไปสืบคดีด้วยวีซ่าท่องเที่ยวแล้วเกรงว่าอาจจะเกิดเหตุไม่คาดฝัน เพราะถ้าหากเกิดเรื่องยุ่งขึ้นมา เจ้าตัวจะตกกระไดพลอยโจนเอาได้ง่ายๆ

เขาต้องการความช่วยเหลือจากสถานทูตฝรั่งเศส โดยให้ช่วยกดดันไปทางหน่วยงานท้องถิ่นของกัมพูชา พร้อมด้วยการสนับสนุนของสถานทูตจีน ในกัมพูชาและสถานกงสุลใหญ่จีนประจำนครโฮจิมินห์ตกลงว่าจะช่วยอย่างเต็มที่ ทว่าแค่ทำหนังสือยื่นไปและมีการตอบกลับมาก็ใช้เวลาไปค่อนข้างมาก

ปลายเดือนกันยายนเจ้าของร้านค้าก็ตอบรับข้อเรียกร้องของโจวลั่วหยาง หลังใช้เวลาพิจารณาอย่างยาวนาน

เมื่อเป็นเช่นนี้แค่เขาเอาเงินสามแสนของตู้จิ้งมาจ่ายก็จะได้เปิดร้านแล้ว ในหัวพรึบตาโจวลั่วหยางก็ใช้เงินเดือนอันอู้ฟูของตู้จิ้งจนเกือบหมด โดยเหลือแค่สองพันกว่าเท่านั้น

ฉันจะต้องหาเงินมาให้ได้ ไม่อย่างนั้นคงเป็นการทำผิดต่อตู้จิ้งมากเกินไป... โจวลั่วหยางชักจะรู้สึกผิดเสียแล้ว ต้องรอให้ถึงเดือนตุลาคมกว่าเงินเดือนของตู้จิ้งจะออก ช่วงนี้คงต้องรัดเข็มขัดกันหน่อย โจวลั่วหยางจำเป็นต้องให้ตู้จิ้งกินผักมากๆ โชคดีที่ตู้จิ้งไม่สังเกตอะไรเลยสักนิด ทำอะไรให้ก็กินอย่างนั้น ทั้งยังกินอย่างยินดีปรีดาอีกด้วย

เมื่อเขาจดทะเบียนรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจแล้วก็ให้คนงานสองสามคน

มาตกแต่งร้านอย่างเรียบง่าย ด้วยผู้เช่าคนก่อนทำกิจการชุดผ้าไหม จึงไม่ต้องปรับเปลี่ยนหน้าร้านมากนัก แค่ปรับรูปแบบเล็กน้อยก็เพียงพอ

อย่างไรเสียร้านนี้ก็ไม่ได้หวังทำกำไรจากลูกค้าใหม่หรือนักท่องเที่ยวอยู่แล้ว

ช่วงนี้ตู้จิ้งมาหาสองครั้ง และด้วยความที่ใจล้วยหางเป็นพวกอารมณ์ดี อีกทั้งพูดคุยด้วยง่าย พอเขาเป็นคนคุมงาน คนงานจึงชอบตู้ แต่พอตู้จิ้งมาทุกคนจะขยับขึ้นมาทันที

"ยังไม่มีควมคืบหน้าอีกหรือ" วันสุดท้ายก่อนวันหยุดฉลองวันชาติ ตู้จิ้งขับรถมาส่งใจล้วยหางที่ร้านแล้วค่อยไปทำงาน ใจล้วยหางจึงถามขึ้น

"ไม่มีเลย" ตู้จิ้งบอก "เตรียมเอกสารที่เป็นรายละเอียดแล้ว วันนี้ต้องไปสถานทูตฝรั่งเศสอีก แล้วจะมารับนายตอนบ่าย จากนั้นค่อยไปรับเล่อเหยา"

"จะให้เปิดร้านแล้ว?" ใจล้วยหางถาม

"เปิดเถอะ" ตู้จิ้งตอบ

วันนี้พวกเขาทำพิธีกรรมเล็กๆ อย่างหนึ่งด้วยการช่วยกันพลิกป้าย 'Close' ที่แขวนไว้ตรงมือจับประตูกระจก ตู้จิ้งแหว่งหน้าดูป้ายตัวอักษรสีทองใจความว่า 'นาฬิกาโบราณฉางอัน'

ตั้งแต่นั้นร้านนาฬิกาโบราณฉางอันก็ได้เปิดขึ้นอย่างเงียบเชียบ ณ มุมหนึ่งในปักกิ่ง

ช่วงนี้ใจล้วยหางยุ่งมากจนไม่มีเวลาไปทำอย่างอื่น ไหนจะย้ายเข้าห้องใหม่ ไหนจะเปิดร้าน อากาศที่ปักกิ่งหนาวเย็นมากขึ้นเรื่อยๆ ฤดูหนาวปีนั้นมาเร็วกว่าปีกลาย หลังจากผ่านพ้นเดือนกุมภาพันธ์ทั้งเมืองก็จะมีแต่เสียงลมพัดหวิวหวิว

วันนี้เล่อเหยาเข้ามาที่ห้องใหม่เป็นครั้งแรก ใจล้วยหางเตรียมการทุกอย่างพร้อมแล้ว และกะว่าคืนนี้จะฉลองพร้อมหน้ากันสามคนที่ห้อง

"เงินเดือนออกแล้ว" ตู้จิ้งบอกใจล้วยหาง "ลองเข้าไปเช็คบัญชีดู คินนี่ก็ซื้อเนื้อติดซี่โครงมาหน่อย ไม่ได้กินซี่โครงนานแล้ว"

ในโลกนี้ไม่มีข่าวไหนจะดีไปกว่านี้อีกแล้ว ใจล้วยหางดีใจจนเนื้อเต้น

แต่พอมาคิดทบทวนดีๆ ที่แท้เขาก็รู้อยู่แล้วนี่นา...ว่ามีแค่ตอนที่เล่เหยา กลับบ้าน โจวลั่วหยางถึงจะทำอาหารมากหน่อย

รู้สึกแย่จังเฮะ...มุปากของโจวลั่วหยางยกสูงขึ้นเป็นรอยยิ้ม เขาแอบ ละอายใจ ด้วยผู้ชายที่หาเงินได้สี่แสนหยวนต่อเดือน เมื่ออยู่บ้านกลับไม่ได้กิน แม้แต่ซีโครง

ร้านเพิงจะเป็นรูปเป็นร่าง โจวลั่วหยางเอาภาพทั้งกาสองภาพแขวนไว้ ตรงกลาง เอาพรมผ้าไหมตุ่นหวนที่ขนย้ายมาจากโกดังเก็บของปูพื้น วาง เครื่องกระเบื้อง เครื่องหยก เครื่องรัก งาช้าง พระพุทธรูป เครื่องสัมฤทธิ์ และ ภาพชนะกะไหล่ทองแยกไว้ตามชั้นวางสิบสองชั้น ส่วนพวกภาพอักษรกับ ตราประทับเอาไปเก็บไว้ในหีบไม้การบูร

โจวลั่วหยางสั่งทำตู้ไม้กรุกระจกขนาดเก้าคูณเก้าช่อง ด้านหลังแขวน ภาพทั้งกาไว้ตรงกลาง ส่วนผนังสองด้านล้วนแต่มีนาฬิกาที่มีกลไกซับซ้อน แขนงอยู่เต็มผนัง โดยบางเรือนเป็นนาฬิกาที่โจวลั่วหยางซ่อมแล้ว แต่บางเรือน ก็ยังเสียอยู่เพราะโจวลั่วหยางไม่กล้าซ่อมสุมสี่สุมห้า

จากนาฬิกาตั้งโต๊ะจนถึงนาฬิกาข้อมือต่างก็ส่งเสียงเดินติ๊กๆ อย่าง แฉ่วเบาและพร้อมเพรียงกันในกรอบตู้โชว์ทั้งแปดสิบเอ็ดช่อง ราวกับคอยเตือน ทุกสรรพสิ่งใต้ฟ้าและบนผืนดินว่าเวลายังคงเลื่อนไหลไปอย่างไม่หยุดยั้ง ซึ่งภาพที่เห็นนั้นคือดั่งการเป็นพิเศษ

ด้านล่างภาพทั้งกามีโต๊ะน้ำชาตั้งอยู่ตัวหนึ่ง ทั้งยังมีกาจ้อชา* พร้อม ถ้วยหนึ่งชุด

นอกจากตู้จิ้งแล้วนี่คือสมบัติของครอบครัวทั้งหมดที่เขา मतตลอดเส้นทาง แห่งชีวิตที่ผ่านมา

"เชิญชมตามสบายครับ" โจวลั่วหยางเอ่ยเชื้อเชิญเมื่อได้ยินเสียงดัง กริ่งกริ่งของกระดิ่งแขวนที่มือจับประตู

เขากำลังเล่นมือถือพลางครุ่นคิดว่าจะใช้ช่องทางไหนแจ้งข่าวที่ตัวเอง

* กาจ้อชา เป็นกาน้ำชาดินเผาที่คนนิยมใช้มากที่สุด

เปิดกิจการให้เพื่อนๆ ของปู่ตั้งแต่สมัยยังมีชีวิตอยู่ได้รู้ดี ด้วยเขาหวังจะยื่นเรื่องขอเข้าเป็นสมาชิกสมาคมสะสมของเก่าอีกครั้ง

"เสียงกระดิ่งเพราะตื่นครับ" คนที่มาเป็นชาวต่างชาติผมสีทองนัยน์ตาสีเขียว แต่พูดภาษาจีนได้คล่อง เขาพาสาวชาวจีนผู้มีท่อนขาเรียวยาวสวมผ้าพันคอกับชุดกันลมเข้ามาด้วย

"กระดิ่งสยบมารครับ" โจวลั่วหยางเงยหน้าขึ้นเหลือบมองแวบเดียวแล้วหันมาเรียบเรียงข้อความที่จะส่งให้รองประธานสมาคมทางวีแชต น้ำเสียงในข้อความมีความอ่อนน้อมถ่อมตัวอย่างคนเป็นลูกเป็นหลาน และอันที่จริงตัวเขาก็เป็นคนรุ่มหลานอยู่แล้ว

"ขอถามหน่อยครับ ร้านคุณมีเครื่องหยกหรือเปล่า" ชาวต่างชาติถามอีก

"มีครับ" โจวลั่วหยางจำต้องวางมือถือแล้วหันไปบอก "รอสักครู่"

ชาวต่างชาติถาม "เพิ่งเปิดร้านหรือครับ"

"เพิ่งเปิดวันนี้เองครับ คุณคือลูกค้าคนแรก" โจวลั่วหยางตอบ "ตอนนี้ยังเป็นช่วงทดลองเปิดร้าน เดือนพฤศจิกายนถึงจะเปิดร้านอย่างเป็นทางการก็เลยยังไม่ได้เอาออกมาโชว์ ชอบเครื่องหยกแบบไหนครับ"

โจวลั่วหยางสวมถุงมืออย่างคล่องแคล่ว ถุงมือคู่นี้เขารู้สึกว่าแพงมากมันเป็นถุงมือที่ขอมมาจากตู่จิ้ง ซึ่งก็คือถุงมือที่พวกเขาสองคนสวมตอนเป็นหัวขโมยคราวนั้น ตู่จิ้งถึงกับสั่งทำเป็นพิเศษจากต่างประเทศ

โจวลั่วหยางนำผ้ากำมะหยี่ออกมาปู หยิบเครื่องหยกออกมาโชว์สามชิ้น มีถ้วยหยกที่ก้นถ้วยมีสีแดงระเรื่อ ป้ายหยกมันแพะแกะสลัก และสร้อยลูกปัดหยกแวววาว ถ้วยชาใบนั้นหากดูด้วยสายตาของคนทั่วไปก็แทบจะไม่ต่างอะไรจากที่วางขายตามแผงสินค้าแบกะดิน

โจวลั่วหยางเปิดไฟเพดานแล้วปรับให้สว่างที่สุด

แสงไฟจากเหนือศีรษะสาดลงมา สามส่วนสองให้เห็นเนื้อหยก อีกเจ็ดส่วนสองจนของสะสมดูเป็นประกาย เนื้อของหยกจึงเผยให้เห็นทันที

"เป็นของจากยุคไหนครับ" ชาวต่างชาติถาม

"คุณคิดจะเก็บสะสมไว้เองหรือเปล่าครับ" โจวลั่วหยางถาม "หรือว่า"

มอบเป็นของขวัญ?"

ชาวต่างชาตินี้คิดโดยไม่ได้ตอบอะไร หญิงสาวที่มาด้วยพุดขึ้น "ถ้ายาใบนี้ดูไม่เลว"

ใจล้วยหยางจึงพูดว่า "ถูกซุดขึ้นมาได้ในยุคสาธารณรัฐครับ เป็นของสมัยราชวงศ์หมิง"

หญิงสาวที่มาด้วยกันเดินไปดูสินค้าที่ชั้นอื่นแล้ว ชาวต่างชาติหยิบกล่องสองขนาดเท่านี้มืออันหนึ่งมาเพ่งดูรายละเอียดของถ้วยหยก เห็นได้ชัดว่าไม่ได้สนใจสินค้าอีกสองชิ้นเลย

ขณะเดียวกันใจล้วยหยางที่หยิบของออกมาสามชิ้น ความจริงคือใจจะทดสอบอีกฝ่าย ถ้วยหยกนี้ดูเหมือนเป็นของหาได้ทั่วไป แต่เป็นของเก่าแท้ๆ จากราชวงศ์หมิงที่ราคาสูงที่สุดในบรรดาของทั้งสามชิ้น ทั้งป้ายหยกและลูกปัดหยกทั้งสองชิ้นนี้หาซื้อจากตลาดเครื่องหยกบางแห่งในราคาขายส่งได้เพียงแค่สองร้อยกว่าหยวนเท่านั้น

แน่ละ ถ้าชาวต่างชาติเลือกอีกสองชิ้นที่เหลือ ใจล้วยหยางก็จะไม่ตั้งราคาสูงนัก

"ขอผมดูที่กันถ้วยได้ไหม" ชาวต่างชาติเอ่ยขออย่างสุภาพ

ใจล้วยหยางใช้มือข้างซ้ายที่สวมถุงมือจับถ้วยชาพลิกให้อีกฝ่ายดูกันถ้วยสายตาของเขาเคลื่อนไปยังสาวสวยขาเรียวยาวที่เดินสำรวจไปทั่วร้าน เวลาที่เธอยืนห่างออกไปเล็กน้อย สองมือรวบเสื้อกันลมไว้แล้วเงยหน้ามองนาฬิกาติดผนังเรือนใหญ่

"ขอบคุณครับ" ชาวต่างชาติเห็นตัวอักษรแบบจ้วน* เลื่อนรางที่กันถ้วยเขียนว่า 'หงจื้อปีที่สาม' จึงพยักหน้า จากนั้นใจล้วยหยางก็หยิบถ้วยชาวางลงบนผ้ารองก้ามะหยี่

"ยังมีอีกไหมครับ" ชาวต่างชาติถาม

ใจล้วยหยางเก็บเครื่องหยกทั้งสามชิ้นแล้วหัวเราะก่อนจะบอก "เพิ่ง

* ตัวอักษรจ้วน เป็นตัวอักษรที่มีลักษณะทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าทรงสูง โดยลดความเป็นอักษรภาพลง และมีการกำหนดรูปแบบการเขียนที่เป็นระบบ โดยตัวอักษรจ้วนนี้เกิดขึ้นหลังจากการรวบรวมแผ่นดินเข้าด้วยกันในสมัยจักรพรรดิจั้นซี

ทดลองเปิดร้านครับ ของยังส่งมาไม่ครบ ถ้าอย่างนั้นคุณช่วยทิ้งวิธีติดต่อดีไหม
น้อยได้ไหมครับ ว่างเมื่อไหร่ผมจะแจ้งให้ทราบ ว่าแต่มาดื่มชากันเหวอครับ"

ชาวต่างชาติพยักหน้าแต่ก็ยังไม่ให้วิธีติดต่อ เวลานั้นสาวชาวจีนจึงพูดขึ้น
"แค่นี้ล ดูที่ผนังร้านพวกเขาสิคะ"

"อืม" ชาวต่างชาติหัวเราะ เขาหันไปชี้ที่ภาพทั้งกา แล้วพูดกับใจล้วยหยาง
"นี่เป็นของดีประจำร้านของคุณเหวอครับ"

ใจล้วยหยางหันไปดูแล้วบอก "อ้อ ไม่ใช่เหวอครับ นั่นไม่ใช่ของเก่า
วาดก่อนปี 1951 สมัยปลดปล่อยทิเบตเท่านั้นเอง ปู่ทวดของผมเอากลับมาด้วย"

เห็นได้ชัดว่าชาวต่างชาติมีสีหน้ากระอักกระอ่วน แต่ใจล้วยหยาง
กลับทำเหมือนไม่ใส่ใจ เขาเดาว่าอีกฝ่ายคงจะเป็นชาวอังกฤษ

"ภาพแมนดาลา* แบบนี้ตอนที่ตกทอดกันมามีไม่มาก" สาวชาวจีน
คนนั้นบอก

ภาพทั้งกาทั้งสองภาพมีร่องรอยความเสียหายที่ขอบภาพ สีเก่าคร่ำคร่า
ภาพดอกบัวตรงกลางแบ่งบานออก ทางด้านขวามีรัศมีสีเงินนับพันนับหมื่นสาย
พุ่งออกมา ส่วนทางด้านซ้ายมีปลายหอกสีทองพุ่งออกมาประหนึ่งดาวตก
เป็นหมื่นเป็นพันสายพุ่งข้ามห้วงอวกาศอันกว้างใหญ่ไพศาลไร้ขอบเขตเมื่อ
คราวกำเนิดจักรวาล

ถึงแม้จะผ่านการชำระล้างของกาลเวลา แต่ภาพทั้งกาที่วาดด้วยสีจาก
วัสดุล้ำค่าก็ยังคงดูคมเข้มดังเดิม

"หายากนะครับ" ชาวต่างชาติพยักหน้าอย่างชื่นชม "ภาพที่คล้ายกับ
ภาพพวกนี้ที่ผมเคยเห็นมีเพียงภาพเดียว ภาพนี้ไม่น่าจะวาดขึ้นตอนปี 1951"

"เป็นสัญลักษณ์แทนเวลาที่ผันผ่านครับ" ใจล้วยหยางอธิบาย "ด้านขวา
แทนเวลาในอดีต ด้านซ้ายแทนอนาคต ว่ากันว่ามียู่อู่ทั้งหมดสามภาพ
ตรงกลางแทนเวลาปัจจุบันและมหาตรีศัสด์โลกธาตุในทางพระพุทธศาสนา
ภาพนั้นที่พวกคุณเห็นในพิพิธภัณฑ์อังกฤษน่าจะถูกใครสักคนขโมยไปในปี

* ภาพแมนดาลา เป็นภาพทางศาสนา มาจากภาษาสันสกฤตที่มีความหมายว่า 'วงกลม' สื่อถึงภาวะไร้จุด
เริ่มต้นและจุดสิ้นสุด

1951 แล้วส่งไปเป็นของสะสมในพิพิธภัณฑ์อังกฤษ"

"อืม" ชาวต่างชาติพยายามปกปิดสายตากระหายอยากแล้วกลับมาทำท่าทางสบายๆ เขาจ้องมองสองตาของโจวลั่วหยางพลางหัวเราะ

โจวลั่วหยางกลับยิ่งพูดตรงกว่าเดิม "ได้มาเมื่อปี 1951 ที่จริงแล้วไม่ทราบปีที่วาดแน่ชัด ทั้งกาสองภาพนี้ไม่ขาย แต่ถ้าพวกคุณชอบและพอมีเวลาว่างก็มาเยี่ยมชมที่ร้านเล็กๆ ของผมได้ครับ"

"ถ้าอย่างนั้นของดีประจำร้านของคุณอยู่ที่ไหนหรือเปล่าคะ" สาวชาวจีนส่งสายตาขบขันอย่างรู้กันให้โจวลั่วหยาง ความหมายก็คือ 'แะะได้ดี ฉันชอบที่คุณพูด'

โจวลั่วหยางบอก "ไม่มีครับ ของดีประจำร้าน...ตอนนี้ไม่อยู่ที่นั่น"

สาวสวยยังคงกวาดตามองไปทั่ว โจวลั่วหยางคิด คนคนนี้น่าสนใจดีแะะคงจะอ่านนิยายมากไป แต่ก็จริงที่ร้านของเก่าบางร้านจะอวดของราคาสูงในร้านว่าเป็น 'ของดีประจำร้าน'

"อยู่ที่ไหนล่ะคะ" หญิงสาวถาม "พวกคุณยังมีสาขาที่อื่นอีกหรือ"

"เอ่อ..." โจวลั่วหยางพูดจาวกไปวนมาเพื่อหาข้ออ้างมาบอกปิดเท่านั้น คราวนี้เลยไม่รู้จะอธิบายอย่างไร จึงบ่นแต่งเหตุผลออกมามั่วๆ "ของดีประจำร้าน...ตอนนี้เก็บเข้าร้านเราสวมติดมือไปครับ เป็นนาฬิกาข้อมือ เขาสวมออกไปทำงานด้วย"

"พวกเขาเป็น 'ร้านนาฬิกาและของเก่า' ไม่ใช่ 'ร้านของเก่าและนาฬิกา' เสียหน่อย" ชาวต่างชาติที่ชื่อแดเนียลเอ่ย "ธุรกิจหลักก็ต้องเป็นนาฬิกาสิ"

โจวลั่วหยางมองออกว่าทั้งสองคนมีอะไรจะถามอีก จึงเป็นคนอธิบายเอง "ผมเป็นผู้ช่วยเก่าแก่ครับ"

แดเนียลหันไปมองหญิงสาวชาวจีนคนนั้น ซึ่งเธอก็นหันมาพยักหน้าให้

แดเนียลหยิบนามบัตรใบหนึ่งออกมาจากกระเป๋าด้านหลังเสื้อพลางบอก "ผมเป็นผู้จัดการด้านการลงทุนของบริษัทประมูลโซเธบีส์* ภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ท่านนี่คือที่ปรึกษาของผม คุณหลินตี"

* โซเธบีส์ (Sotheby's) เป็นบริษัทผู้จัดการประมูลชั้นนำระดับโลก

ใจลัว่หวายคิด การข่าวของนักซื้อบริษัทประมูลอย่างพวกนายนี้ไว่จั้นะ ส่วนใหญ่แค่เอาป้ายหน้าร้านขึ้นไปแขวน ยังไม่ทันจะเปิดร้านก็คงถูกจับตามอง แล้วสินะ

ใจลัว่หวายเป็นฝ่ายหันไปจับมือเขาก่อน "ผมไปซิงซาให้พวกคุณดีไหม แต่โต๊ะดื่มชานี้ต้องถอดรองเท่านั้นครับ"

"คุณสนใจจะเข้าร่วมงานประมูลฤดูกาลใบไม้ร่วงของพวกเราหรือเปล่าคะ" หลินตี้ยิ้มพรางเสนอ "ฉันได้ยินมาว่าปู่ของคุณก็เคยร่วมงานกับพวกเรามาก่อน"

ใจลัว่หวายได้ยินก็รู้ว่าอีกฝ่ายเตรียมตัวมาก่อน จึงบอกว่า "ตอนนี้ผมยังไม่มีของสะสมอะไรที่เหมาะสมพอ"

"ภาพทั้งกาของคุณก็ไม่เลวนะครับ" แดเนี่ยลบอก "ผมค่อนข้างมั่นใจกับชิ้นนี้"

"คุณคงต้องล้มเลิกความคิดนี้แล้วล่ะครับ" ใจลัว่หวายทำสีหน้าหัวเราะ ไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก "แค่เอาของชิ้นนี้ผ่านด่านศุลกากรก็คงถูกจับเข้าคุกแล้ว ผมเพิ่งจะเปิดร้าน ยังมีของบางส่วนที่จะนำมาวางโชว์ รอให้เปิดร้านเรียบร้อย ผมก็จะนำมันไปบริจาคให้พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ ได้ป้ายเกียรติบัตรมาแขวนไว้ก็ไม่เลว"

"น่าเสียดายครับ" แดเนี่ยลตอบกลับด้วยท่าทางเสียดาย

เมื่อหลินตี้ได้ฟังก็มีสีหน้ากระอักกระอ่วน ที่จริงตั้งแต่เข้าร้านมา บรรยายการศรวางแดเนี่ยลกับใจลัว่หวายนั้นดูตึงเครียดชอบกล ใจลัว่หวายเองก็รับรู้ได้ ในใจจึงคิดว่า เสียดายกะผีนะสิ นายอยากส่งมันกลับไปให้อังกฤษ เพื่อที่จะรวบรวมให้ครบชุดสามภาพไม่ใช่หรอ

จะว่าไปก็โชคที่ที่ญาติๆ ของเก่าไม่เป็น ตอนที่ถูกจากไป พอพวกลุงๆ ป้าๆ แบ่งของเก่าที่ดูสวยงามกันไปแล้วก็โยนภาพวาดอักษรผูกพันทั้งไว้เป็นกองเหมือนเศษกระดาษ ใจลัว่หวายถึงเก็บรักษาไว้ได้

ส่วนที่ว่าจะประมูลขายได้เท่าไรนั้นยังไม่แน

หลินตี้จึงออกมาใกล้เกลี่ยอย่างรู้เวลาทันที "ความหมายของแดเนี่ยลก็คือไม่เห็นจะต้องบริจาคให้พิพิธภัณฑสถานนะคะ...เอ่อ"

โจวลัวหยางพูดกลัวหัวเราะ "บริจาคให้ที่อื่น สุดท้ายก็ถูกทางพิพิธภัณฑสถานียึดไปอยู่ดี เหมือนกันแหละครับ"

"แจกันเป้าเยวี่* นั่นก็เอาไปประมูลได้นะคะ" พอหลินตี๋โน้มหน้าว่าไม่สำเร็จก็พูดขึ้นอีก

"แจกันเป้าเยวี่ประมูลได้ไม่เท่าไรหรอกครับ" โจวลัวหยางบอก "ของสมัยราชวงศ์ชิง"

แดเนี่ยลจึงว่า "พวกเราอยากได้ของสะสมขนาดเล็กหน่อยนะครับ"

"เศรษฐกิจทั่วโลกไม่ค่อยดี จนแม้แต่พวกคุณก็ลดรายจ่ายด้วยเหรอครับ" โจวลัวหยางหัวเราะพลางสวมถุงมือ เขาหยิบแจกันเป้าเยวี่มาให้ แดเนี่ยลก็สวมถุงมือเช่นกันก่อนจะรับแจกันไปดูอย่างละเอียด

หลินตี๋บอก "พวกเราสามารถออกเอกสารรับรองได้ ถูกต้องทั้งหมดผลและกฎหมายที่จะส่งออกนอกประเทศ คงไม่เกิดข้อโต้แย้งใดๆหรอกค่ะ"

"ของยุคปลายราชวงศ์ชิงยังพอรับได้" โจวลัวหยางยื่นกราม "ผมให้ทางสมาคมกองทุนวิจัยช่วยทำหนังสือรับรองให้ก็ไม่เกิดปัญหาเหมือนกัน แต่สำหรับภาพทั้งกาผมขายให้ไม่ได้จริงๆ"

แดเนี่ยลจึงถาม "ถ้าแก่ของคุณจะมาเมื่อไหร่ครับ"

"เขาไม่ได้อยู่ในแวดวงนี้" โจวลัวหยางอธิบาย "เขารับผิดชอบแค่การเงินทุนเท่านั้นครับ"

โจวลัวหยางบอกว่าพวกเขาอยากให้เห็น 'ของดีประจำร้าน' แต่โจวลัวหยางก็ไม่อยากให้พวกเขาได้ดูอะไรมากนัก ด้วยนาฬิกาข้อมือเรือนนั้นของผู้จึง แม้แต่โจวลัวหยางเองก็ยังไม่รู้ที่มาของมันเลย

"หรือจะให้ผมช่วยหานาฬิกาโรเล็กซ์รุ่นเดย์โทนาสไตลีนเทจ?" โจวลัวหยางพยายามจะขายโรเล็กซ์สะสมเรือนนั้นให้อีกฝ่ายอย่างกระตือรือร้นโดยไม่ได้มีเหตุผลอื่นใด เขาก็แค่ไม่ชอบโรเล็กซ์เอาจีเลย จึงอยากรีบๆ ปลอมของออกไป

"ก็พอได้นะครับ" แดเนี่ยลเพิ่งจะถอดแว่นตาออกก่อนจะสวมกลับไปที่ใหม่

* แจกันเป้าเยวี่ เป็นแจกันทรงปากแคบ คอตรง มีหูจับบริเวณส่วนต่อระหว่างคอแจกันกับตัวแจกัน ตัวแจกันผายออกเป็นทรงกลมใหญ่คล้ายดวงจันทร์

"ให้ผมดูหน่อยได้ไหม"

ในที่สุดทั้งสองก็ตัดสินใจว่าจะเอานาฬิกาสองเรือนเข้าร่วมงานประมูล
ฤดูกาลใบไม้ร่วง แต่เนี่ยลมาบักก็รอบนี้เห็นว่าทำหน้าที่หาของไปร่วมงานประมูล
ฤดูกาลใบไม้ร่วงได้สำเร็จ ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเขาค่อนข้างพอใจ

"กลับไปแล้วจะส่งบัตรเชิญมาให้คะ" หลินตีบอกโจวลั่วหยาง "ยินดี
ที่ได้รู้จักคะ"

ตอนเด็กๆ ปู่เคยพาโจวลั่วหยางไปงานประมูลครั้งหนึ่ง เขาประทับใจ
งานเลี้ยงมือเย็นแบบบริการตนเองของโซเปี๊สเป็นอย่างมากพลางนึกในใจว่า
ช่วงนี้ตู้จิ้งมักจะกินมังสวิรัต ถ้าพาอีกฝ่ายไปลองชิมด้วยคงไม่เลว ดังนั้นเขาจึง
บอกความประสงค์ด้วยสีหน้ายินดี

"ผมขอสองใบนะครับ"

"คนรักของคุณหรือคะ" หลินตีตอบกลับอย่างยินดี "ไม่มีปัญหา ฉันจะ
จัดการให้เองคะ"

พอดีกับที่ในเวลานี้เองรถของตู้จิ้งก็มาจอดอยู่ด้านนอกร้าน เขามารับ
โจวลั่วหยาง ทั้งสองฝ่ายจึงได้พบหน้ากัน

โจวลั่วหยางนึกในใจ *ทำไมมันถึงได้บังเอิญอย่างนี้นะ!*

"เฮ้! วินเซนต์!" เมื่อแดเนี่ยลเห็นตู้จิ้งก็ประหลาดใจมาก

โจวลั่วหยางคิด *ไม่ล่ะ พวกเขารู้จักกันด้วย?*

แดเนี่ยลอยากเข้าไปสวมกอดตู้จิ้ง แต่ตู้จิ้งกลับยกมือทักทายเรียบๆ
เพื่อห้ามเขาไม่ให้กอด ก่อนจะเปลี่ยนไปจับมือแทน

ทุกคนพากันหันมามองที่นาฬิกาบนข้อมือของตู้จิ้งอย่างพร้อมเพรียง

"นี่คือถ้ำแก่ใหญ่ของเรา" โจวลั่วหยางแนะนำ

เห็นได้ชัดว่าตู้จิ้งค่อนข้างพอใจกับคำเรียก 'ถ้ำแก่ใหญ่' นี้ เขาพยักหน้า
ทำที่สุขุมอย่างที่คาดเดาได้ยากพลางพูดส่งแขกเสียงขมิ้ม

"เดินทางกลับดี ๆ นะครับ ขอไม่ไปส่ง"

แดเนี่ยลจำต้องบอก "แล้วค่อยติดต่อกันนะครับ คุณโจว โทรหาผมได้
ทุกเมื่อเลยนะครับ"

โจวลั่วหยางเดินไปส่งคนทั้งสองออกจากร้านแล้วค่อยเดินกลับเข้าร้านพร้อมตุ้จิ้ง เขาถือโอกาสพูดขึ้น "คนอังกฤษชอบบวมมาด"

ดูเหมือนตุ้จิ้งจะไม่แปลกใจเท่าไรนักที่คนของโซเธียส์มาหาถึงที่ร้านแค่ลองนึกภาพขึ้นมาเล็กน้อยก็เข้าใจแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น

"เขาจะให้นายส่งของไปร่วมประมูล?"

"ให้นาฬิกาพวกเขาไปสองเรือน" โจวลั่วหยางถามต่อ "พวกนายรู้จักกันไฉน?"

"เคยช่วยโซเธียส์ตามหาของสะสมชิ้นหนึ่ง" ตุ้จิ้งบอก "เป็นโบราณวัตถุระดับชาติของตุรกี ถูกทหารที่แอริโดอัน* จ้างมาให้ปลอมตัวเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยลักลอบขโมยออกไป"

นี่เป็นครั้งแรกที่โจวลั่วหยางได้ฟังเรื่องที่เหมือนกับหลุดออกมาจากภาพยนตร์ขนาดนี้ จึงทำได้แค่พยักหน้ารับรู้

ยังไม่ถึงเวลานัดหมายยามบ่ายเพราะตอนนี้เพิ่งบ่ายโมงครึ่งเท่านั้น ตุ้จิ้งก็มาแล้ว ทั้งสองจึงถอดรองเท้าด้านหน้าตั้งเตี้ยที่หนุนสูงแล้วขึ้นไปนั่งข้างโต๊ะชา

โจวลั่วหยางล้วงถ้วยแล้วขงซา "ทำไมมาเร็วจัง"

ตุ้จิ้งหยิบกล่องข้าวที่โจวลั่วหยางทำให้เมื่อวานออกมาจากกระเป๋าใส่กล่องข้าว ก่อนจะสวดคำหยาบต่างๆ ที่แทบไม่เคยทำ จากนั้นก็ทำหน้าวิ่วคิ้วมวด

"เพิ่งไปสถานทูตมา ให้เวลาฉันแค่สิบนาที ไม่สำเร็จอีกแล้ว นายกินข้าวเที่ยงหรือยัง"

"ฉันจะสั่งอาหารมากิน" โจวลั่วหยางบอก "เพิ่งดื่มชากับกินขนมไปยังไม่หิวข้าวเที่ยง"

"กินอันนี้เถอะ" ตุ้จิ้งทำท่าทำทางพร้อมดันกล่องข้าวมาตรงกลาง "ฉันชี้ตะเกียบ นายใช้ช้อน"

ทั้งสองจึงเริ่มกินอาหารที่โจวลั่วหยางเตรียมไว้ให้ตุ้จิ้ง

* เรเจป ไตยิป แอริโดอัน (Recep Tayyip Erdogan) เป็นประธานาธิบดีคนปัจจุบันของประเทศตุรกี

ตอนบ่ายตู้จึงไม่กลับเข้าบริษัท เขาอนอนเอกเซนอยู่ข้างโตะซาเงิบลับ
พักผ่อนยามบ่าย ตั้งแต่มาอยู่กับโจวลั่วยางอาการป่วยก็เหมือนถูกควบคุมไว้
อย่างน่าอัศจรรย์ เวลานอนของเขาเพิ่มขึ้นมาก โจวลั่วยางบอกกับตัวเอง
ในใจว่า นี่สิถึงจะถูกต้อง ช่วงเวลาใช้สมองของตู้จึงมากเกินไป อย่างน้อย
ในหนึ่งวันต้องคิดวิเคราะห์หาข้อสรุปอย่างรวดเร็วตั้งสิบชั่วโมง ต้องได้นอนหลับ
อย่างเพียงพอ

โจวลั่วยางนั่งอยู่ข้างๆ ถูกประธานสมาคมกองทุนวิจัยลากเข้ากลุ่มของ
พวกเขา ทุกคนพร้อมใจกันไม่พูดถึงเรื่องหนี้สินที่เขาติดค้างเอาไว้ โจวลั่วยาง
เพิ่มเพื่อนเก่าๆ ของปู่เข้ามาที่ละคนๆ แล้วสอบถามวิธีการติดต่อลูกค้า
ในสมัยก่อน

เขาเตรียมจะเพิ่มเพื่อน ทั้งยังโพสต์ภาพถ่ายโบราณวัตถุที่จัดวาง
เรียบร้อยแล้วไว้หน้าไมเนนต์โดยไม่ระบุวันที่ และจะนำของสะสมส่วนหนึ่งไป
ร่วมจัดแสดงในงานสมาคมกองทุนวิจัยซึ่งจะจัดขึ้นในช่วงเดือนธันวาคมด้วย
คำดำเนินการเข้าร่วมประมูลกับโซเธียส์แพงมาก หวังว่าพวกเขาจะ
ประมูลของออกไปได้ราคาดี

ตอนบ่ายมีลูกค้าสองสามกลุ่มแวะเวียนเข้ามาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งล้วนเป็น
คนหนุ่มสาวที่แค่ผ่านมาแล้วอยากหาอะไรดูสนุกๆ โจวลั่วยางดูนาฬิกา
ก็จะออกเดินทางไปร้านเล่อเหยา แต่กลับได้ยินเสียงกระดิ่งที่ประตูดังขึ้น
เสียก่อน

"ขอโทษด้วยครับ ร้านปิดแล้ว เพิ่งทดลองเปิดร้านก็เลยเปิดถึงแค่
บ่ายสาม...เล่อเหยา?" โจวลั่วยางตกใจ

จางย่าหลุนขึ้นรถเข็นของเล่อเหยาเข้ามาตามทางเดินได้อย่างสะดวก
ไม่มีอะไรติดขัด เล่อเหยาหัวเราะพลางว่า "ตกแต่งร้านสวยมากฯ เลยสะ!"

จางย่าหลุนหันมาพูดกับโจวลั่วยาง "เล่อเหยาบอกว่าอยากมาหาพี่ครับ
ผมก็เลยมาส่ง พอตัวนี้ไม่มีเรียนช่วงบ่าย"

รถของจางย่าหลุนจอดอยู่ด้านนอก คนขับหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้าของเล่อเหยา

ตามเข้ามา โจวลัวหยางจึงรีบหันไปขอบคุณทั้งสองคน จากนั้นจางย่าหลุนก็บอกว่า "ถ้าอย่างนั้นผมกลับก่อน เล่อเหยา บาย หลังปิดทอมเจอกัน"

เล่อเหยาบอกจางย่าหลุนแล้วเซ็นรถเข็นออกไปภายในร้าน แต่แค่มองดูไกลๆ เท่านั้น โจวลัวหยางจึงว่า "ไปดูใกล้ๆ ก็ได้ แต่นายเคยดูมาหมดแล้วยังเป็นข่าวของเดิมๆ พวกนั้นแหละ"

เล่อเหยาอึ้งพลางบอก "พอพี่เอามาแพ็กใหม่แบบนี้ดูเปลี่ยนไปเลยนะ ผมไม่กล้าเข้าไปใกล้เลย กลัวจะชนตกแตก"

ตู้จึงเดินเข้ามาก่อนจะเซ็นพาเล่อเหยาดูจนทั่ว ส่วนโจวลัวหยางก็เริ่มเก็บของเพื่อเตรียมตัวที่จะกลับบ้าน

เล่อเหยาพูดขึ้น "ในนี้มีอะไรที่ผมซื้อไหวบ้าง ผมอยากซื้อสักชิ้น"

โจวลัวหยางทำหน้าหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก "อย่าแกล้งพี่ชายของนายสิ"

ทว่าเล่อเหยากลับพูดอย่างจริงจัง "ผมอยากซื้อจริงๆ จะได้เป็นที่ระลึกไว้สะว่าซื้อจากร้านของพี่"

โจวลัวหยางเช็ดกั๊กด้วยชา "ร้านของครอบครัวต่างหาก"

เล่อเหยาจึงว่า "แต่ผมไม่ได้ทำอะไรเลยนี่นา อ้อ ว่าแต่ทำไมซื้อร้านถึงได้เป็น 'จางอัน' สะะ"

ตู้จึงรีบเปลี่ยนเรื่องพูดโดยโพล่งขึ้นมาว่า "ก่อนหน้านี้ฉันเองก็อยากซื้อสักชิ้น แต่น่าเสียดายที่ไม่มีโอกาส"

โจวลัวหยางนึกถึงตอนที่ตู้จึงขอซื้อนาฬิกาจากเขา นี่อาจเป็นวิธีแสดงความรักของพวกเขาต่อตัวเขาก็เป็นได้

"เอาเถอะ" โจวลัวหยางตัดบท "สุดหล่อ ถ้ามั่นใจ นายมีงบเท่าไรให้เพื่อนหรือจะเก็บสะสมไว้เอง"

เล่อเหยาจึงว่า "ผมอยากเก็บไว้เอง ผมพอมีเงินเก็บอยู่บ้าง แต่มั่นงบแค่ราวๆ สองพันหยวนนะสะ อย่าให้แพงนักล่ะ"

"ถ้าอย่างนั้นพี่ว่าชิ้นนี้เหมาะกับนาย" โจวลัวหยางหยิบนาฬิกาเรือนหนึ่งที่มีหน้าปัดมีสีเคลือบเงาขึ้นมามพลางบอก "เป็นของที่ทำในอิตาลี นาฬิกาแฮนด์เมดสั่งทำโดยเฉพาะ ท่านเอิร์ลหรือท่านเคานต์สักคนปล่อยของออกมา ร้านที่ทำ

ปิดตัวไปแล้ว รุ่นนี้เลยไม่ผลิตอีกแล้ว"

เล่อเหยา มองนาฬิกาเรือนนั้น มันเป็นนาฬิกาที่สวยงามจริงๆ บนหน้าปัดวาดเป็นรูปยักษ์ร่ากายาตนหนึ่งแบกลูกโลกไว้บนบ่า บนส่วนโค้งของลูกโลกที่หมุนขึ้นมาเล็กน้อยติดตั้งเข็มนาฬิกาทั้งสามเข็ม

"เรือนนี้คงไม่ใช่แค่สองพันหรือสามพัน" เล่อเหยา หัว "ผมรู้สึกว่ามันแพงกว่านี้ น่าจะเติมศูนย์อีกหลายตัว"

"ทางเราได้รับผ่อนชำระด้วยนะ" โจวหลัวหยาง พูดอย่างจริงจัง "ค่อยๆ ผ่อนคืนได้สิบปี"

เล่อเหยา หัวเราะลั่น โจวหลัวหยาง จึงว่า "บนหน้าปัดคือแอตลาสบุตรของไททัน กำลังแบกลูกโลก คอยป้องกันไม่ให้ฟ้าและดินกลับมารวมกัน"

"ผมชอบมาก" เล่อเหยา ต้องรู้ว่านี่หมายความว่าอะไร... พี่ชายหวังว่าเขาจะมีจิตใจที่แข็งแกร่ง เหมือนแอตลาสที่แบกรับการดูถูกดูหมิ่นและให้เหมือนกับไททัน

และเมื่อโจวหลัวหยางหยิบเครื่องรูตบัตร์ออกมา เล่อเหยา ก็เอาบัตรที่มีเงินเก็บออกมาดูด้วยความยินดี

"ให้ฉันช่วยใส่ให้ไหม" ตูจิ่งเสนอตัว

เล่อเหยา จึงขมื่อขึ้น จากนั้นตูจิ่งจึงคาดสายนาฬิกาให้ เล่อเหยา มองดวงตาของพี่ชายพร้อมกล่าวว่า "ขอบคุณครับเถิด"

โจวหลัวหยาง หัวเราะ จากนั้นตูจิ่งก็อุ้มเล่อเหยา เข้าไปในรถ

"พวงนี้ก็ปิดเทอมแล้ว" ตูจิ่งออกกรธ สีหน้าเป็นปกติ "เจ็ดวันนี้อยากไปเที่ยวที่ไหน"

เล่อเหยา จึงว่า "ห้องเรานัดกันไว้ซะ วันที่สาม สี่ และห้าจะไปเที่ยวช่วงฤดูใบไม้ร่วงด้วยกันสามวัน...เดี๋ยวสิชะ นี่ไม่ใช่ทางกลับบ้านซะหน่อย"

โจวหลัวหยาง ยิ้ม เขาเซ็นเล่อเหยา ขึ้นลิฟต์พาไปยังห้องใหม่

"ทำพิธีขึ้นบ้านใหม่นะสิ" เมื่อคืนตูจิ่งกับโจวหลัวหยางช่วยกันย้ายของเข้าห้องแล้วอยู่ค้างคืนหนึ่งคืน แต่ไม่ได้ถึงกับเริ่มทำอาหารในห้องอย่างจริงจัง แค่ใช้เตาไมโครเวฟอุ่นอาหารเท่านั้น

"นายมาเปิดประตูสิ" โจวลั่วหยางหันไปบอกน้องชายพร้อมกับยื่นการ์ดให้เขา

เล่อเหยาถูกรูดการ์ดที่ประตู จากนั้นตู้จึงก็เปิดประตู เล่อเหยาพลันยิ้มแย้ม พลังร้องอุทาน

ภาพตรารีบบวมปรากฏอยู่นอกหน้าต่างบานยาวจากเพดานจรดพื้น โจวลั่วหยางตั้งใจตกแต่งห้องเป็นอย่างดี

"ห้องซ้ำมือคือห้องของนาย"

เล่อเหยาเห็นรดด้วยตัวเอง ตอนที่เซ็นผ่านประตูห้องของโจวลั่วหยางก็เหลือบไปมองด้านในตามสัญชาตญาณ ห้องใหม่ดูสะอาดสะอ้าน ข้าวของสารพัดและของเก่าที่สะสมไว้เป็นกองพะเนินถูกส่งกลับไปเก็บไว้ที่โกดังเก็บของ หรือไม่ก็จัดไว้ในโกดังหลังร้านแล้ว ทั้งนี้ห้องของเล่อเหยาได้วิวที่ดีที่สุด

"ห้องนี้เช่าไว้หรือซื้อมาเลยอะ" เล่อเหยาถาม

โจวลั่วหยางไปเตรียมอาหารมื้อเย็น ขณะที่ตู้จึงผลัดเปลี่ยนชุดสูทโดยยืนอยู่ด้านหลังเล่อเหยา

"เช่าไว้"

เล่อเหยาได้ยินเสียงของตู้จึง เห็นได้ชัดว่าเขาঙ্গেเลอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะเงยหน้ามองตู้จึง แล้วกลับไปทำสีหน้ายิ้มแย้มดังเดิม

"คงเสียค่าเช่าไม่ใช่น้อยเลยสินะอะ" เล่อเหยาอยากรู้

ตู้จึงตอบเรียบๆ "ไม่มากหรอก นายอยากอาบน้ำไหม"

"ผมอาบเองได้อะ" เล่อเหยาตอบ "ขอบคุณ"

ตู้จึงอยู่กับเล่อเหยา จู่ๆ ก็รู้สึกห่างเหินเล็กน้อย แต่ตู้จึงไม่ได้พูดอะไร เพียงแค่หันหลังกลับไปแล้วปิดประตูให้

โจวลั่วหยางทำงานยุ่งอยู่ครึ่งเดือน ทั้งย้ายห้องทั้งเปิดร้าน แต่พอได้เห็นรอยยิ้มของเล่อเหยาก็รู้สึกว่าคุณค่าแล้ว

ตู้จึงกับโจวลั่วหยางช่วยกันทำอาหารค่ำมื้อแรก อีกทั้งยังมีการรินเหล้าชนแก้วดื่มฉลองกันเล็กน้อยกับเล่อเหยาที่ดื่มอย่างอื่นด้วย

"ดื่มเหล้าได้ไหม" โจวลั่วหยางสังเกตอาการของตู้จิ่ง

"ได้สิ" ตู้จิ่งตอบเรียบๆ "ไม่เป็นอะไรมากหรอก"

"ดื่มนิดหน่อยก็แล้วกัน" โจวลั่วหยางไม่วุ่นวายเรื่องการดื่มของตู้จิ่ง มากจนเกินไป เพราะเขารู้ว่าเมื่อไหร่ที่ควรจะพอ

"เหนื่อยหอรอ" โจวลั่วหยางรู้สึกว้าสีหน้าของน้องชายดูไม่ปกติ

เล่อเหยาจึงบอก "เหนื่อยนิดหน่อยอะ ผมต้องเข้านอนแต่หัวค่ำ อยากลอง เตียงใหม่ด้วย คุณสบายนะอะ"

หลังมือคำโจวลั่วหยางรู้สึกซาบซึ้งใจจนถึงกับรำพึงกับตัวเองขณะ เอนหลังที่โซฟาว่า ในที่สุดความยากลำบากที่ผ่านมานี้ก็ได้หยุดพักไว้ก่อน ชั่วคราวแล้วสินะ

ร้านก็เปิดแล้ว ห้องก็ย้ายแล้ว ทุกอย่างเปลี่ยนไปในทางที่ดี ชีวิตที่ลำบาก ก่อนหน้านี้นี้ค่อยๆ เปลี่ยนไปคล้ายกับเริ่มเห็นแสงสว่าง ทุกอย่างที่เกิดขึ้น ตู้จิ่งล้วนเป็นคนมอบให้

โจวลั่วหยางมองตู้จิ่งที่กำลังล้างจานจากทางด้านหลัง ความรู้สึกในใจ ของเขาแปรเปลี่ยนเป็นซับซ้อน เขาไม่รู้ว่าควรจะตอบแทนด้วยอะไรดี แต่ถ้า วันใดวันหนึ่งเขาแสดงออกว่ารู้สึกอยากตอบแทนบุญคุณ ตู้จิ่งจะต้องโกรธแน่

ตู้จิ่งเหมือนรู้ว่าโจวลั่วหยางมองอยู่จึงหันมาเหลือบมองเขาอย่างเย็นชา "มีอะไรล่ะ" ตู้จิ่งถาม

โจวลั่วหยางส่ายหน้า สีหน้าเมานิดๆ

ตู้จิ่งเปิดเครื่องล้างจาน พอจัดการเรียบร้อยแล้วก็เดินไปที่โซฟา เขายัง ไม่ได้เปลี่ยนเสื้อยืด ก่อนพูดกับโจวลั่วหยาง "เขียบไปข้างในหน่อยสิ"

โจวลั่วหยางเขียบให้ โซฟานี้ใหญ่มาก ตู้จิ่งจึงเอนหลังนอนลงด้วยกันได้ นอนไปก็ครุ่นคิดเรื่องต่างๆ ไป

"เล่อเหยาเหมือนมีเรื่องอะไรในใจนะ" โจวลั่วหยางเปรย

ตู้จิ่งตอบ "เขาไม่อยากพูด ฉันก็จะทำเป็นไม่รู้"

โจวลั่วหยางหันมามองตู้จิ่งพร้อมทั้งทำท่าทางสงสัย "คงไม่ใช่ที่กำลัง มีความรักหรอกนะ?"

ตู้จิ้งจิ้งว่า "ใครก็มีช่วงวัยรุ่นกันทั้งนั้น ไม่เว้นแม้แต่เล่อเหยาหรง"

โจวหลั่วหยางไม่ตอบ หัวใจของเขาเต้นเร็วขึ้นเล็กน้อยเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์

ตู้จิ้งหันหน้ามา ใบหน้าของคนทั้งสองแนบชิดกัน ต่างคนต่างไม่พูดอะไร เพียงแค่หายใจเอาลมหายใจของอีกฝ่ายเข้าไป คำนี้นักเขาต่างก็ดื่มเหล้าไอริชมรัม ตู้จิ้งหน้าแดงระเรื่อ ลมหายใจของโจวหลั่วหยางเจือกลิ่นหอมหวานของราสเบอร์รี่ในเหล้ารัม

นอกหน้าต่างปักกิ่งยามราตรีสว่างเรืองด้วยแสงไฟประหนึ่งจุดตะเกียงไว้ห่มสีแดง

"ขอบคุณนะ" โจวหลั่วหยางขอบตาแดงระเรื่อ "ตู้จิ้ง นายเป็นคนสำคัญที่สุดในชีวิตฉันมาตลอด ไม่ว่าที่ผ่านมาจะเกิดอะไรขึ้น การได้พบนายอีกครั้งก็เป็นเรื่องที่ดีเหลือเกิน"

ตู้จิ้งไม่ส่งเสียง ผ่านไปสิบวินาที ยี่สิบวินาที...

กระทั่งผ่านไปครึ่งนาที ด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์เขาได้น้อมเข้ามาจูมพิตใบหน้าที่โจวหลั่วหยาง

บทที่ 4

ชั่วขณะที่ตู้จิ้งประทับจูบที่โบน้า ความทรงจำอันเนิ่นนานก็หวนกลับมาหาใจลัวหยาง

วันนั้นทั้งสองดื่มเหล้าไปไม่น้อยเหมือนวันนี้ ช่างหมีเสียงร้องโห่ฮาของฟางโจกกับแพนหนุ่มและคู่รักอีกสองคู่

'จูบทีหนึ่ง น่านะ จูบทีหนึ่ง'

'เอาน่า! สักที...'

เห็นได้ชัดว่าพูดอย่างจริงใจ แต่กลับกลายเป็นคำยุยงให้รับคำทำเสียแล้ว สุดท้ายใจลัวหยางก็ซบไหล่ตู้จิ้ง เขาหัวเราะร่าพลางขึ้นดั่งตัวตู้จิ้งมาจูบทีหนึ่ง

สีหน้าของตู้จิ้งสงบนิ่ง ดูไม่ออกว่าเงินหรือกระอักกระอ่วนใจ

ตอนนั้นผ่านเทศกาลปีใหม่มากแล้ว ปิดเทอมฤดูหนาวสิ้นสุดลง โดยเป็นช่วงเปิดภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ ฤดูหนาวได้ผลัดเปลี่ยนมาเป็นฤดูใบไม้ผลิ เมื่ออากาศกลับมาอุ่นก็เห็นได้ชัดว่าอาการป่วยของตู้จิ้งนั้นเขาแน่นนอนไม่ได้

ฤดูใบไม้ผลิเป็นช่วงเวลาที่มีผู้ป่วยที่มีปัญหาทางด้านจิตใจมีโอกาสออกอาการได้สูง อาการของตู้จิ้งเองก็เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้ายมาตั้งแต่เข้าฤดูหนาวแล้ว ทำให้ใจลัวหยางเป็นห่วงมาก

ตู้จิ้งนั่งเสียบจนชักจะน่ากลัว...ในฤดูใบไม้ผลิ แม้จะไม่ได้ขาดยาแต่เขาก็ไม่เข้าเรียน ไม่เข้าชมรม ตกค่ำไม่ออกไปเดินเล่นพ่นข้างนอกอีก กระทั่ง

ไม่ยอมออกจากห้องด้วยซ้ำ อีกทั้งวิธีการของโจวล้วยางที่ชักชวนให้เขาออกไปข้างนอกก็ไม่ได้ผล โดยตัวโจ้วจะปฏิเสธกลับมาทุกครั้งว่า 'ไม่เห็นอยากไป'

โจวล้วยางไม่ผิน เพราะอยาก 'ยอมรับอารมณ์ของเขาให้ได้'

แต่เขาต้องสังเกตอาการของตั๊จิ่ง กลัวว่าหากปล่อยให้อยู่ที่หอพักคนเดียว จะเกิดเหตุอะไรขึ้น โดยตัวเขาถ้าไม่เข้าเรียนได้ก็จะพยายามไม่ไป จะคอยอยู่เป็นเพื่อนตั๊จิ่งที่หอพัก เอาอาหารกลับมาให้ และคอยจับตาดูว่าอีกฝ่ายจะมีอาการอย่างไร

สุดท้ายโจวล้วยางก็รู้สึกว่าการทำแบบนี้ต่อไปไม่น่าจะเป็นวิธีที่ดี จึงลองถามตั๊จิ่งว่าอยากไปร่วมทริปขับรถเที่ยวกับฟางโจวและเพื่อนๆ ที่ทะเลสาบไท่หูหรือไม่

อย่างไรเสียตอนคืนส่งท้ายปีฟางโจวก็เคยเสนอมาแล้วครั้งหนึ่งว่าถ้าว่างก็ออกไปเที่ยวกัน แถมหมอนี่พูดแล้วทำตลอด ไม่เคยชวนไปเองอย่างนั้นตามมารยาท

'นายอยากไปก็ได้' ในที่สุดตั๊จิ่งก็ตอบกลับ 'ฉันจะเป็นโฮเฟอร์ให้นายเอง' ตอนนั้นฟางโจวเรียนเกี่ยวกับการถ่ายทำภาพยนตร์ที่สถาบันศิลปะจีนที่หังโจว เขาเปลี่ยนแฟนหนุ่มไปสี่คนแล้ว และในที่สุดก็ตัดสินใจที่จะไปต่อกับแฟนคนนี้อย่างจริงจัง จั๋งๆ จึงพาแฟนหนุ่มมาแนะนำตัวอย่างเป็นทางการกับเพื่อนชื่อ楊โจวล้วยาง

โจวล้วยางจึงรู้สึกทึ่งในใจกับการออกทริปเป็นเวลาสามวันสองคืนกับตั๊จิ่ง แต่ความจริงก็ได้พิสูจน์แล้วว่าโจวล้วยางกังวลมากจนเกินไป ตั๊จิ่งจะวิ่งตัวเป็นพิเศษ เวลาอยู่ต่อหน้าเพื่อนๆ ของโจวล้วยาง เขาดูเหมือนคนธรรมดา สีน้าดูปกติ พูดคุยเล่นได้เหมือนคนทั่วไปกับทั้งฟางโจวและแฟนหนุ่ม รวมทั้งคู่รักชายหญิงอีกสองคู่จากสาขาประติมากรรมและจิตรกรรมที่มาร่วมทริปด้วย ทั้งยังจำชื่อของพวกเขาได้ และแสดงสีหน้าท่าทางอย่างนักศึกษายชายที่เป็นคนพูดน้อยได้อย่างจริงจัง

ฟางโจวเชื่อว่าลี้ลาสำหรับครอบครัวขนาดสีห้องนอนไว้ริมทะเลสาบไท่หู ตกตึกโจวล้วยางกับตั๊จิ่งนอนด้วยกันบนเตียงหลังใหญ่

แต่สิ่งที่ทำให้โจวลัวหยางกังวลคือหลังจากผ่านช่วงสังสรรค์ในตอนกลางวันมาแล้ว พอตั้งใจกลับมาที่ห้องพักแล้วศีรษะถึงหมอนก็มีอาการไม่พูดไม่จาเหมือนตอนอยู่ที่หอพักอีกแล้ว

'นายเป็นไรไหม' โจวลัวหยางถาม

'เหนื่อยนิดหน่อยนะ' ตูจิ่งเหม่อมองเพดาน แล้วไม่ตอบอะไรโจวลัวหยางอีก

โจวลัวหยางเริ่มจะรู้สึกผิดแล้ว เขารับรู้ได้เลาๆ ว่าตัวเองอาจทำพลาดไปเสียแล้ว แต่ก็ไม่ว่าใครจะทำได้ หากคนทั่วไปต้องเผชิญกับช่วงเวลาที่ยึดดันยาวนานแบบนี้ 'ไม่ว่า' อาจรู้สึกรับมือไหวจนถูกบีบให้เสียสติไปในเวลาอันรวดเร็วตั้งนานแล้ว

'ไม่สบายก็กลับกันก่อนเถอะ' โจวลัวหยางบอก 'หรือว่าเราจะไปเที่ยวกันเองดี?'

ตูจิ่งส่ายหน้า พลิกตัวหันหลังให้โจวลัวหยางแล้วกลับไป

โจวลัวหยางพยายามห้ามความอยากรู้อยากเห็นที่ชวนอีกฝ่ายคุยเล่นเอาไว้ก่อนเวลาอยู่กับตูจิ่งอุปสรรคที่ใหญ่ที่สุดไม่ได้อยู่ที่ว่าทั้งสองฝ่ายจะประนีประนอมการตัดสินใจหรือข้อเสนอของกันและกันได้หรือไม่ แต่กลับอยู่ที่ว่า...

เขาไม่ว่าตูจิ่งกำลังคิดอะไรอยู่ต่างหาก

หากเป็นเพื่อนธรรมดาๆ คนอื่นการสื่อสารคือรูปแบบที่สำคัญสำหรับการอยู่ร่วมกัน โจวลัวหยางก็ไม่ใช่ว่าไม่เคยทะเลาะกับเพื่อนมาก่อน แต่แค่เปิดอกพูดคุยกันก็คืนดีกันได้แล้ว แต่ตูจิ่งเป็นผู้ป่วย โจวลัวหยางจึงไม่สามารถเอารูปแบบการรับมือเมื่ออยู่ร่วมกับฟางโจวมาใช้กับตูจิ่งได้

เขาแอบสังเกตเห็นว่าตูจิ่งไม่ค่อยชอบการเดินทางแบบนี้สักเท่าไร แต่ไม่ว่าสาเหตุคืออะไรกันแน่ โจวลัวหยางหวังว่าตูจิ่งจะมีโอกาสได้ออกมาเปิดรับบรรยากาศใหม่ๆ บ้างแทนที่จะขลุกอยู่แต่กับตัวเขา อย่างน้อยก็ไม่ต้องเอาแต่นั่งเหม่อทั้งวันหรืออยู่แต่ในหอพักโดยแทบไม่ก้าวขาออกมาเลย

บางครั้งโจวลัวหยางก็หงุดหงิด ความอดทนมีวันลดลงได้เสมอ จนเขาถึงขั้นเคยนึกอยากทุบทำลายข้าวของเพื่อระบายอารมณ์บ้างเหมือนกัน

โชคดีที่โจวลัวหยางมีนิสัยไม่คิดมากอยู่แล้ว ตั้งแต่เล็กจนโตเขาเป็น

คนที่กำจัดการมณต์ด้านลบได้ไวกว่าคนทั่วไป ผ่านไปสิบนาทีกามณต์ของโจวลั่วยางก็กลับมาเป็นปกติ เขาตรวจดูยาที่ตู้จึงเอามาด้วยเพื่อให้แน่ใจว่าตู้จึงกินยาทุกวันจริงๆ

อาจต้องรอให้อากาศอุ่นขึ้นอีกนิด พอเข้าฤดูร้อนแล้วก็คงจะดีขึ้น
โจวลั่วยางคิดในใจ

ตอนกลางวันตู้จึงขับรถ อาจทำให้รู้สึกเหนื่อยล้าได้ โจวลั่วยางจึงตัดสินใจว่าจะไม่รบกวนเขาอีก

วันต่อมาโจวลั่วยางปรับเปลี่ยนแผนการเดินทางเล็กน้อยโดยไปเที่ยวกับตู้จึงตามลำพัง และไม่ได้บอกว่าจะกลับมากินมื้อเย็นกับฟางโจวและเพื่อนๆ หรือไม่

พวกเขานั่งเล่นอยู่ริมทะเลสาบ โจวลั่วยางเล่นมือถือ ตู้จึงเหม่อมองทะเลสาบ พวกเขานั่งอย่างนั้นกันทั้งวัน

'นายอยู่ในช่วงสลับภาวะเหรอ' โจวลั่วยางเงยหน้าขึ้นจากมือถือ

'ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน' ตู้จึงตอบขึ้นในที่สุด

โจวลั่วยางรู้สึกว่ามันอาจเป็นจุดเริ่มต้นของการสื่อสารก็เป็นได้ อย่างน้อยตู้จึงก็อยากพูดแล้ว

'ช่วงนี้นายรู้สึกไม่ค่อยสบายใช่ไหม' โจวลั่วยางถามอีก

'ขอโทษด้วย ทำให้ทริปปิดไปไม่ผลิของนายทั้งหมดเลย' ตู้จึงจ้องมองไปยังที่ไกลๆ

โจวลั่วยางหัวเราะพลางบอกว่า 'ที่จริงฉันก็ไม่ค่อยชอบเที่ยวกับคนเยอะๆ อย่างนี้หรอก ฟางโจวชอบโหวกเหวกโวยวาย ฉันแค่อยากนัดนายออกมาเที่ยวเล่น เป็นอย่างนี้ค่อยดีหน่อย'

โจวลั่วยางเก็บก้อนหินขึ้นมา แล้วลูกขึ้นขวางให้เรียดไปกับผิวน้ำ ก้อนหินกระดอนออกไป เกิดระลอกคลื่นเป็นแนวบนผิวน้ำทะเลสาบ

'นายกำลังโกรธ' ตู้จึงตั้งข้อสังเกต

โจวลั่วยางจึงว่า 'เปล่าซะหน่อย'

ตู้จิ่ง 'นายกำลังโกรธ ฉันรู้เลย'

โจวลั่วหยางยิ่งยืนกราน 'ฉันไม่ได้โกรธจริงๆ นะ'

ตู้จิ่งตอบเสียงเรียบ 'นายกำลังโกรธ ฉันรับรู้ได้'

จู่ๆ โจวลั่วหยางก็รู้สึกว่าจะไม่จำเป็นต้องปฏิเสธ จึงบอกออกไปตามตรง
'ใช่ ฉันโกรธนิดหน่อย ที่จริงคนที่ควรขอโทษก็คือฉันต่างหาก'

ตู้จิ่งจึงบอก 'นายกลับไปก่อน ให้ฉันอยู่คนเดียวสักพัก ขับรถกลับไป'

โจวลั่วหยางมีลางสังหรณ์ไม่ค่อยดี เขากลัวว่าตู้จิ่งจะทำอะไรบางอย่าง
ที่เรียกกลับมาไม่ได้ นี้อยู่นอกเหนือเรื่องที่เขาจะสามารถจัดการได้แล้ว
ชั่วขณะหนึ่งจึงทำตัวไม่ถูก หากอาศัยตรรกะตอนที่พวกเขาอยู่ด้วยกัน เวลานี้
เขาควรจะพูดว่า 'ก็ได้' แล้วทำไปตามที่ตู้จิ่งเรียกร้อง

แต่ถ้าเกิดเขาขับรถออกไปจากริมทะเลสาบ แล้วเกิดเรื่องกับตู้จิ่งขึ้นจะ
ทำอย่างไรละ

แต่ถ้าตั้งต้นจะอยู่ต่อก็กลัวว่าอาการของตู้จิ่งอาจจะแย่ลง พวกเขา
อยู่ด้วยกันมานาน โจวลั่วหยางรู้ว่าตัวเองสู้แรงตู้จิ่งไม่ไหว ถ้าอีกฝ่ายอาการ
กำเริบขึ้นมาเขาคงเอาไม่อยู่

จะโทรเรียกฟางโจวและเพื่อนๆ มาดีไหมนะ หรือจะแจ้งตำรวจเลยดี
แต่ก็กลัวว่าจะเป็นภาระกระตุ้นอาการทางจิตของตู้จิ่งให้หนักขึ้นไปอีกขั้น
ถ้าเป็นแบบนั้นฟางโจวกับเพื่อนๆ ก็รู้กันหมดสิว่าตู้จิ่งป่วย

โจวลั่วหยางคิดอย่างรวดเร็วแล้วตอบ 'ถ้าอย่างนั้นฉันไปเที่ยวที่อื่น
สักพักก็แล้วกัน ไม่รบกวนละ นายอยากจะไปกี่โมงก็ได้นะ'

เขาออกไปจากริมทะเลสาบ อ้อมไปยังอีกฟากหนึ่ง คอยมองตู้จิ่ง
อยู่ไกลๆ จากใต้ต้นไม้ต้นหนึ่งเพื่อให้แน่ใจว่าตู้จิ่งไม่เห็นเขา

สี่โมงเย็นกว่า ตู้จิ่งก็หายไป

โจวลั่วหยางเครียดขึ้นมาทันที พอแน่ใจแล้วว่าเมื่อครู่ไม่ได้ยินเสียงอะไร
ตกน้ำก็นึกสงสัย

เขาไปไหนนะ

โจวลั่วหยางลุกขึ้นทันที เขามองหาตู้จิ่งไปทั่ว แต่ก็ไม่ถึงกับตะโกนเรียก

อย่างลนลาน เขาเดินหาอยู่ลึบห้านาทีเต็มจนเริ่มกระวนกระวาย แต่แล้วพอหันกลับมาก็เกือบจะชนเข้ากับตู้จิ้ง

ตู้จิ้งบอก 'กลับกัน'

โจวลั่วหยางถอนหายใจอย่างโล่งอก แต่ไม่ได้ต่อว่าอะไร 'ไม่มีอะไรรบกวนไปนั่งต่อเถอะ จู่ๆ ฉันก็แค่อยากกลับมาตามหานายก็แค่นั้น'

ตู้จิ้งจึงว่า 'ไปด้วยกันเถอะ'

ขอบคุณฟ้าดิน

โจวลั่วหยางแทบทรุด ลึบห้านาทีที่ผ่านมาเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานที่สุดในชีวิตของเขาเลยที่เคย ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ เมื่อสามวันก่อนเขาจะไม่เสนอความคิดให้ออกมาเที่ยวอย่างแน่นนอน แต่โชคยังดีที่สวรรค์เมตตาการทดสอบนั้นจบสิ้นลงแล้ว นี่อาจเป็นแค่บททดสอบของโจวลั่วหยาง หรืออาจเป็นบททดสอบของตู้จิ้งด้วยในคราวเดียวกัน

ระหว่างขับรถกลับ ถึงแม้ตู้จิ้งจะไม่ได้พูด แต่สีหน้าก็ดูเหมือนจะดีขึ้น คื่นที่ทวีปนี้สิ้นสุดลงฟางโจวเปิดขวดเหล้าเย็น แล้วตู้จิ้งก็ยื่นแก้วของตัวเองออกไป

โจวลั่วหยางบอก 'ฟางโจว อย่ารินให้เขานะ'

ตู้จิ้งจึงว่า 'ดื่มมันหน่อยเอง'

โจวลั่วหยาง 'พุงนี้ยังต้องขับกลับอีก...'

'ให้ฉันดื่มหน่อยเถอะ!' น้ำเสียงของตู้จิ้งเข้มขึ้นเล็กน้อย

ทุกคนพากันหัวเราะ แพนของฟางโจวบอกว่า 'ลั่วหยาง ทำตัวอย่างกับแพนของตู้จิ้งนะ คอยดูแลเรื่องดื่มให้เขาด้วย'

โจวลั่วหยางจำต้องยอมแพ้แล้วส่งสายตาให้ฟางโจว และฟางโจวเองก็เหมือนจะรับรู้ได้ว่าทั้งสองอาจจะทะเลาะกัน จึงรินให้น้อยหน่อย

'พวกเรามาเล่นเกมพูดความจริงหรือรับคำท้ากันเถอะ' แพนของฟางโจวเสนอให้ทอยลูกเต๋าที่ใช้เล่นไพ่บนกระดานโต๊ะน้ำชา

ฟางโจวเอาถ้วยอยู่แล้ว เขาแตะมือข้างหนึ่งไว้บนไหล่ของแพนแล้วถาม

'หัวข้ออะไรดี'

'คนสำคัญก็แล้วกัน' แฟนของฟางโจวเสนอ

โจวล้วงหยางหันไปมองตู้จิ่ง ตอนแรกอีกฝ่ายนั่งตมอยู่หน้าโต๊ะอาหาร พอได้ยินเขาชวนจึงเดินมานั่งข้างโจวล้วงหยาง ทุกครั้งที่เล่นเกมนี้โจวล้วงหยางจะรู้สึกว่ามันเบื่อ ตอนกลับบ้านไปฉลองปีใหม่ ตอนนั้นตู้จิ่งยังไม่มาเรียนที่นั่น เขาก็เคยเล่นเกมนี้กับเพื่อนๆ สองสามคน

พอถึงตาโจวล้วงหยางทอยลูกเต๋า ทุกครั้งเขาจะบอกว่า 'ไม่มีอะไรที่สำคัญหรือฝังใจสำหรับฉันขนาดนั้นหรอก'

นี่เป็นคำพูดจากใจจริงของเขา...เห็นได้ชัดว่าไม่ว่าโจวล้วงหยางจะอยู่กับใคร ก็มักทำตัวสบายๆ แต่ด้วยผลกระทบจากครอบครัว เลยทำให้เขาพยายามที่จะไม่พึ่งพาใครมากเกินไป

การหย่าร้างของพ่อแม้ทำให้เขาไม่เชื่อว่าการแต่งงานและความรักเป็นคำสาบานที่หนักแน่นที่จะไม่มีวันถูกทำลาย การที่ไม่มีสมาชิกครอบครัวคอยอยู่เคียงข้างมาเป็นเวลานาน อีกทั้งเครือญาติส่วนมากที่ยังรักษาความสัมพันธ์ไว้ก็เพราะสายเลือดเท่านั้น จึงทำให้เขาเชื่อมาตลอดว่าบนเส้นทางชีวิตที่เลื่อนไหลไป ทุกคนที่ผ่านมาแล้วจากไปล้วนเป็นเพียงแค่แขกผ่านทางเท่านั้น แต่ละคนเป็นเพียงแค่เพื่อนร่วมทางในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งคนที่อยู่เคียงข้างเขาอย่างแท้จริงไปชั่วชีวิตก็มีเพียงตนเองเท่านั้น

แต่เมื่อตอนปีกลายที่เขาพูดว่า 'ไม่มีคนสำคัญ' ไม่รู้ทำไมในหัวงคิด คนที่เขานึกถึงกลับเป็นผู้จิ่ง

'นายจะเล่นด้วยเหรอ' โจวล้วงหยางถาม

'เล่นสิ' ตู้จิ่งให้ฟางโจวรินเหล้าให้อีก

ฟางโจวยิ้มแล้วพูด 'ให้นายดื่มอีกไม่ได้หรอก ไม่อย่างนั้นฉันโดนโจวล้วงหยางด่าแน่'

แต่ตู้จิ่งกลับขวยขวอดเหล้ายิบมารินเองไม่น้อย

'พี่จิ่งมีแฟนไหมคะ' หญิงสาวคนหนึ่งถามขึ้น

ตู้จิ่งบอก 'อีกสักพักเธอค่อยถามนะ'

โจวลัวหยางพูด 'เธออยากแนะนำให้เขาหรือ ฉันนี่สิที่รู้ว่าเขาชอบแบบไหน ว่างเมื่อไหร่เดี๋ยวเรามาสมหัวหรือกันนะ'

ตุ้จิ้งเหลือบมองโจวลัวหยาง 'ฉันเคยเล่าให้ฟังเมื่อไหร่กัน ยุ่งวนวายกับฉันจังนะ อยากปิดฉันทิ้งไปให้คนอื่นหรือ'

โจวลัวหยางคิดแล้วตอบ 'ฉันแค่เดาเท่านั้น'

ทุกคนพากันหัวเราะครืน โจวลัวหยางแกล้งล้อย่างมากมาย 'ตุ้จิ้งคิดอะไรฉันรู้หมดแหละ'

การที่โจวลัวหยางพูดอย่างนี้ไม่ได้หมายความว่าเป็นอย่างอื่น บางครั้งเขาก็คิดว่าถ้าตุ้จิ้งรักษาอาการป่วยจนหายแล้วจะมีความรักและแต่งงานกับคนแบบไหน อาจเป็นคนที่ฉลาด จิตใจดี ใจกว้าง และมีน้ำอดน้ำทนล่ำลึงมีแต่คนรักแบบนี้ที่เข้าใจและค้นพบด้านดีของตุ้จิ้ง

'ฉันป่วย' จู่ๆ ตุ้จิ้งก็โผล่ออกมา 'หมอบอกว่าตลอดชีวิตฉันอย่าได้มีความรักหรือแต่งงาน เป็นทั้งโรคทางพันธุกรรม แถมยังเสียโฉม อย่าไปทำร้ายคนอื่นจะดีกว่า'

พอพูดออกมาอย่างนี้ทุกคนต่างก็ดูระอึกระอ่วน แม้กระทั่งโจวลัวหยางก็เพิ่งเคยได้ยินตุ้จิ้งพูดอย่างนี้เป็นครั้งแรก

ฟางโจวบอก 'เป็นดิง* ก็ได้ นี่ คนส่วนมากคงไม่อยากมีลูกหรอก'

'อีกอย่างเดิมทีนายก็เป็นคนหล่ออยู่แล้ว' แพนหนุ่มของฟางโจวออกความเห็นบ้าง

ทุกคนพากันหัวเราะ นักศึกษาชายคนหนึ่งรู้ว่าควรจะยุติหัวข้อสนทนานี้ได้แล้วจึงพูดขึ้น 'ทอยเต่าถึงใครก็คนนั้น ฉันจะทอยก่อนนะ'

ลูกเต่าถูกเอียนทอยไปมาโดยไปตกที่ใครหลายคน โจวลัวหยางไม่สนใจว่าคนอื่นจะคิดหรือมีอดีตอย่างไร และไม่สนใจด้วยว่าใครที่สำคัญที่สุดในชีวิตของพวกเขา เรื่องเหล่านั้นล้วนเป็นเรื่องราวของคนอื่น ความรักของครอบครัว มิตรภาพ หรือความรักแบบคู่รักอาจตราตรึงอยู่ในใจสำหรับเจ้าตัว แต่สำหรับ

* ดิง หรือ DINK (Dual Income, No Kids) เป็นรูปแบบการใช้ชีวิตของคู่รักบางคู่ในยุคปัจจุบันที่ไม่ต้องการมีลูกและต่างคนต่างก็ทำงาน ทำให้มีรายได้สองทาง จึงมีเงินเก็บมากขึ้น

คนอื่นที่ได้ฟัง เรื่องราวเหล่านี้ก็กลับจืดชืดไร้ความสำคัญ

แต่ใจลัวหยางกลับพบว่า มีเรื่องหนึ่งจริงแท้แน่นอน... ในวงเล่นเกม เลือกวัดความจริงหรือรับคำท้าของพวกผู้ชาย เมื่อพูดถึง 'คนที่เคยเป็นคนสำคัญที่สุดในชีวิต' ต่างก็เป็นรักแรกกันทั้งนั้น

ไม่ว่าแม้แต่ฟางโจว

ถึงตาหญิงสาวสองคน ต่างคนต่างก็บอกว่าเป็นคนปัจจุบันซึ่งก็คือ แฟนหนุ่มของพวกเธอนั่นเอง

'เคยสิเคย' ฟางโจวเน้นย้ำ 'เราพูดกันถึงเรื่องเมื่อก่อน'

'ห่านาที่ก็เป็นอดีตแล้ว ยี่สิบสี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้ก็เป็นอดีตไม่ใช่หรอ' หญิงสาวคนหนึ่งโต้แย้ง 'ทำไมจะเป็นเขาไม่ได้'

ฟางโจวเล่นลูกไม้เล็กน้อยเพื่อเลี่ยงไม่ให้แฟนคนปัจจุบันของเขาพูดเรื่องเก่าขึ้นมา พอถึงตาแฟนของเขา จึงบอกว่าเป็นรักแรกเช่นกัน

ใจลัวหยางหัวเราะ รู้สึกว่าหัวข้อนี้เป็นเรื่องจริงสุดๆ แต่น่าเศร้ามากด้วย
 'ดูจิง 'ตาฉันแล้ว'

ดูจิงทอยลูกเต๋า ลูกเต๋าก็ไปตกที่ใจลัวหยาง

'อืม...' ใจลัวหยางคิด

'ไม่ต้องถามหรอก' ฟางโจวสวน 'ลัวหยางตอบเหมือนกันทุกครั้ง
 ทอยต่อเถอะ ตานายแล้ว'

คนอื่น ๆ ไม่รู้ว่าใจลัวหยางเคยตอบว่าอะไร ใจลัวหยางจึงแก้คำพูดใหม่
 'ดูจิงล่ะมั้ง'

ดูจิงทำท่าทางเหมือนมีอะไรจะพูดแต่ก็ไม่ได้พูด ใจลัวหยางหัวเราะ
 'นายไม่เชื่อหรอ'

'เปล่า' ดูจิงตอบ 'นายพูดอะไรฉันก็เชื่อทั้งนั้น'

'ว้าว...' ทุกคนพากันให้ออกมา

ใจลัวหยางไม่อยากพูดอะไรมากอีก เขาส่งสายตาต่อว่าเล็กน้อย พร้อมกับจ้องมองดูจิง ความหมายก็คือ 'สองสามวันมานี้ นายทรมานฉันมามากแล้วนะ'

จู่ๆ ตัวก็โผล่ขึ้น 'เพราะความรับผิดชอบหรือเพราะความรัก?'
ฟางโจว '...?'

คนรอบข้างต่างก็รอฟัง แต่ใจลี้วหยางกลับเข้าใจความหมายของผู้จู่
ที่ต้องการจะถามว่า 'นายใส่ใจฉันขนาดนี้เพราะนายรู้สึกว่าจะต้องรับผิดชอบต่อฉัน
หรือเพราะเห็นฉันสำคัญต่อนายมากจริงๆ กันแน่'

คำพูดนี้ทำให้ใจลี้วหยางรู้สึกเคืองเล็กน้อย แต่เขาก็ไม่มีเวลาที่จะมา
คิดไตร่ตรองให้ละเอียดว่ามันแฝงความหมายอะไรที่มากกว่านี้หรือไม่ ทั้งสอง
ต่างก็เมานิดๆ แล้วด้วย คนเราพอดตกอยู่ภายใต้ฤทธิ์แอลกอฮอล์ก็มักจะ
พูดอะไรที่ไม่ได้ผ่านสมองออกมากันทั้งนั้น

ให้เขาได้ระบายสักหน่อยเถอะ ใจลี้วหยางคิด การที่ตัวจู่ได้ระบาย
อารมณ์ออกมาบ้างเป็นบางครั้งบางครั้งก็ถือว่าเป็นเรื่องที่ดี

'นายอยากให้มันเป็นแบบไหนก็แบบนั้นแหละ' ใจลี้วหยางตอบกลับไป
ที่อู๋ และสุดท้ายยังพูดเพิ่มเติมอีกประโยคหนึ่ง 'นายอย่าตีผมอีกเลย'

ห้องนั่งเล่นตกลูกอยู่ในบรรยากาศแปลกประหลาด ไม่มีใครกล้าเอ่ยปาก
พูดอะไร ใจลี้วหยางทอยลูกเต๋าวี้นไปอีกสองสามรอบ ถ้าตกลูกอยู่กับคนเดิม
ก็ค่อยเริ่มรอบต่อไป แต่รอบแรกลูกเต๋าวี้นไม่ได้ตกที่ตัวจู่ ถือว่ารอดตัวไป

รอบต่อไปจะตอยอดจากหัวข้อแรกแต่ลึกยิ่งกว่าเดิม เป็นคำถามจำพวก
'นายกับคนคนนี้พัฒนากันไปถึงขั้นไหนแล้ว'

แต่ตอนที่ลูกเต๋าวี้นตกลง ใจลี้วหยางทอยไปตกที่ตัวจู่พอดี

'นั่น...' ฟางโจวหัวเราะ 'ไม่รอดสักคน ตานายแล้ว'

ตอนแรกใจลี้วหยางเดาไว้ว่าสำหรับตัวจู่แล้ว คนที่สำคัญที่สุดคนนั้น
ไม่น่าจะใช้ตัวเขาเอง แต่ใจลี้วหยางก็ไม่ถือสาอะไร

ถึงแม้จะบอกว่าไม่ถือสา แต่ในใจก็ยังคงรู้สึกผิดหวังอยู่เนิดๆ คำคั้น
ในฤดูใบไม้ผลิเช่นนี้ใจลี้วหยางอดที่จะคิดถึงปัญหาหนึ่งที่เมื่อก่อนไม่เคยคิด
มาก่อนไม่ได้ เขาเริ่มทบทวนความสัมพันธ์ระหว่างตัวเองกับตัวจู่ใหม่อีกครั้ง

สักวันหนึ่งพวกเขาต้องแยกจากกันหรือไม่ พอเรียนจบสี่ปีในมหาวิทยาลัย
แล้ว ต่างฝ่ายจะต่างคนต่างแยกย้ายกันไปคนละทิศละทางเหมือนกับเพื่อน

ร่วมมหาวิทยาลัยคนอื่นๆ ไซหรือเปล่า ต่อให้รู้สึกดีต่อกัน อย่างมากก็คงจะ
โทรหากันนานๆ ครั้ง ใส่ใจห่วงใยกันอยู่สักพัก พอแต่งงานก็บอกให้ตุ๊จิ้งมาเป็น
เพื่อนเจ้าบ่าวให้ ก่อนจะค่อยๆ ห่างเหินกันไปจนเหมือนคนแปลกหน้า...

'คนคนนั้นก็คือโจวลั่วหยาง' เสียงของตุ๊จิ้งขัดจังหวะโจวลั่วหยางที่กำลัง
เหม่อลอย เขาเงยหน้าขึ้น ค่อยๆ เหลียวไปมองตุ๊จิ้งที่นั่งอยู่ข้างๆ

'โจวลั่วหยางเป็นคนสำคัญที่สุดในชีวิตของฉัน' ตุ๊จิ้งบอกอย่างจริงจัง
'เคยเป็น ยังเป็น และจะเป็นต่อไป'

นี่แทบไม่ต่างอะไรจากคำสารภาพรักเลยจริงๆ โจวลั่วหยางไม่คาดคิด
เลยว่าแท้จริงแล้วตุ๊จิ้งจะเป็นคนพูดจริงจังจนถึงกับพูดหวัชข้อที่ถามมาด้วยแบบนี้
ถึงจะเป็นเพศเดียวกัน แต่การโผล่คำพูดที่เหมือนกับการสารภาพรักนี้ออกมา
ก็ทำให้คนรับไม่ไหวจริงๆ

คำว่า 'ว้าว' ดังอื้ออึง ทุกคนพากันระเบิดอารมณ์และร้องตะโกนออกมา
ด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์

ฟางโจวอยู่หนึ่งไม่ได้อีกต่อไปแล้ว เขาออกอาการหึ่งขึ้นมาทันทีพร้อมบอก
'นายหมายความว่ายังไง! ลั่วหยางเป็นของฉัน!'

ตุ๊จิ้ง 'ของฉันต่างหาก'

ฟางโจว 'ของฉัน!'

'ของฉัน' ตุ๊จิ้งหันไปตอกย้ำกับฟางโจวอีกครั้งด้วยสีหน้าท่าทางจริงจัง

ดูเหมือนฟางโจวจะลืมควบคุมตัวเอง 'เรารู้จักกันมาตั้งแต่อนุบาล!
สิบสี่ปีเต็มเชียวนะ!'

ทุกคนพากันฮาครืน แพนของฟางโจวริบปูดขึ้น 'จูบเลย!'

โจวลั่วหยางหน้าแดงก่ำ ทุกคนต่างก็ไม่มีใครคาดคิดว่าคำคืนในฤดู
ใบไม้ผลินี้จะมีชายสเตรตสองคนที่เป็นเพื่อนกันออกปากโผล่บอกรักกันตรงๆ
อย่างไม่สะทกสะท้านใดๆ

'จูบทีหนึ่ง!' หญิงสาวอีกคนริบปูดขึ้น

'จูบทีหนึ่ง น่านะ จูบทีหนึ่ง'

'เอาน่า! สักที...'

คืนนั้นโจวลั่วหยางพูด 'ความจริงจากใจ' ออกมา หลังจากนั้นก็ผ่านมาเนิ่นนาน เขาแยกไม่ออกอีกแล้วว่ามาจากความจริงจากใจหรือเปล่า แต่คำพูดของคนที่หลุดปากออกมาจนออกเหนือจิตได้สำนึกโดยไม่ผ่านการคิดวิเคราะห์มักเป็นความจริงที่ยังรากลึกฝังลึกในทะเลแห่งจิตได้สำนึก

ทว่าคนที่รู้จักและเข้าใจตัวเองอย่างแท้จริงนั้นหาได้ยาก กระบวนการนี้กินเวลายาวนานเกินไป

คำคืนในฤดูใบไม้ผลิคืนนั้น โจวลั่วหยางตะแคงหลังแล้วขึ้นดิ่งตัวอีกฝ่ายเข้ามาประทับจูบที่หนึ่งที่ใบหน้าท่ามกลางเสียงหัวเราะให้อาและยุส่งให้ 'จูบที่หนึ่ง'

ไม่ต่างจากหลายปีให้หลัง ตู๋จิ่งจุมพิตโจวลั่วหยางในคืนวันที่เพ็งย้ายห้องเช่นเดียวกัน

เหล่ายินเจี๋อร์สขมผสมลมหายใจหอมหวานกรุ่นกลิ่นเหล้ารัม ชิมช่านหลังไหลผ่านแสงไฟยามราตรีที่พรางพรายไม่จบสิ้น บรรจบกับสายธารแห่งกาลเวลาที่ถึงเฝ้ามเข้ามาอย่างไม่หยุดยั้ง

天地白驹 2
Tian Di Bai Ju 2

โกลาหลกกาล 2
เพยเทียนเย่เสียง เซียน
Singin' in the Rain แปล

จำนวน 336 หน้า
ราคา 399 บาท

Published originally under the title of 《天地白驹》(Tian Di Bai Ju)

Author © 非天夜翔 (Arise Zhang)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd.

Illustrations by 紅花血月 (Hong Hua Xue Yue)

Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3181-0

ภาพประกอบ 紅花血月 (Hong Hua Xue Yue)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

หลังคลี่คลายคดีที่เกี่ยวข้องกับองค์กรใต้ดินระดับโลกได้แล้ว
'โจวลี้หยาง' และ 'ตูจิ่ง' ก็กลับมาเปิดร้านขายของโบราณด้วยกันอย่างที่ตั้งใจเอาไว้
และตั้งชื่อว่า 'ร้านนาฬิกาโบราณวางอัน'
แต่ไม่นานพวกเขาก็ต้องเดินทางไปเข้าร่วมงานประเพณีฤดูกาลใบไม้ร่วงตามคำเชิญ
นอกจากเป้าหมายที่หวังจะปูทางในวงการของสะสมแล้ว
ยังเป็นการปูทางไปสู่การสืบคดีคนหายที่ตูจิ่งได้รับมอบหมายมาอีกด้วย
ซึ่งการสืบคดีในครั้งนี้พวกเขาจำต้องบินลัดฟ้าไปยังต่างแดน
และถึงแม้ว่าจะมีการข้ามเวลาเป็นตัวช่วย
แต่ก็ไม่ได้ทำให้ความอันตรายของภารกิจนี้ลดลงแต่อย่างใด

Warning: violence, blood, murder, kidnapping,
torture, depression, mental illness, suicide

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3181-0

9 786160 631810

ราคา 399 บาท